

Evita Petručeņa

Dzimusi 1975.gada 22.decembrī kā vecākā piecu bērnu ģimenē. Dzīvo Gulbenes rajona Beļavas pagasta Ozolkalnā. Bērnībā daudz laika pavadījusi kopā ar vecmāmiņu, ko saukusi par Dzedzi. Klausījies viņas pasakas, dzejoļus un stāstus, mācījies pazīt puķes un augus, mīlēt grāmatas, paveikt līdz galam iesākto darbu. Evai patīcis arī iztēloties sevi par puiku - kāpt kokos, spēlēt indiāņus un piedalīties "vīriešu darbos". Bērnībā ticējusi, ka visām rotaļlietām piemīt dvēsele un ka pati

var lidot. Joprojām tic levitācijai - spējai ar dvēseles spēku atraut ķermeni no zemes, un sarunājas ar kokiem. Tēvs, savulaik, licis aizdomāties par to, ka arī akmenim ir sirds, ka visapkārt var pamanīt skaisto, un rosinājis meitu zīmēt un iestāties Mākslas skolā. Gulbenē gūtās zināšanas turpinātas Rēzeknes mākslas koledžas keramikas nodaļā.

Istenojot savu dzīves uzdevumu - būt starp cilvēkiem par tiltu un mēģināt sniegt morālo atbalstu, mācījies Rēzeknes augstskolā un kļuvusi par psihologu. Strādājot šajā arodā, sapratusi, kādai jābūt patiesai sarunai starp cilvēkiem, kam vajadzīga palīdzība - vispirms ir jārunā par sāpēm, tikai tad var runāt par prieku vai saulrieta krāsām.

Eva ir izjutusi azartu iemācīties un apgūt kaut ko jaunu - apmeklējusi daudzus kursus, seminārus, un ieguvusi pedagoģijas maģistra grādu.

Dzejoļus rakstījusi kopš sākumskolas laika - sākumā vakarā, tos uzskrāpējusi uz sienas, tad pierakstījusi uz papīra. Sākumā tos rakstījusi, lai dāvinātu mammai, pēc tam - pati priekš sevis, lai pārļausot atkal un atkal varētu satikties pati ar savu dvēseli.

"Dzeju var rakstīt brīdī, kad kaut kas sāp, jeb ir nepieciešams sevi pierādīt. Prieks, apmierinātība, laimes un piepildījuma izjūta liek vienkārši dzīvot."